

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Cuiusmodi dona diuina in se collata admiretur admiretur homo,
quomodoue illis respo[n]deat. Ser. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

lancem ipse tot pœnas à se tolerandas ponere voluit, quantas & quot peccata illa diluenda exigent secundum iustitiam & æquitatem, & non secundum personæ patientis dignitatem. Septimum est, vulnerum multiplicatio, & præciosissimi sanguinis sui effusio. Ad eum enim repletus est vulneribus, ut à planta pedis vsque ad verticem capitis non foret in eo sanitas, sed per totum corpus aut liuor, aut plaga tumens, aut vulnus erat. Sanguinem etiam ad eum abundanter effudit, ut crucem terramque rigaret: & vbicunque iuisset, vestigia post se cruenta relinqueret. Hæc diligenter omnia meditata compunctionem generant, cordis compansionem excitant, desideriaque eliciunt se Christo conformandi. Ex his multiplicitas occurrit mentalium orationum. Vnde paululum quis exercitatus assuescat, ut vita eius nihil aliud sit, quam iugis oratio: & hac non est melior præparatio ad Eucharistiæ sumptionem. Possentamen exercitium hoc frequentari quasi pro septem horis canonicis, ad renouandum mentis deuotionem. Quam si semper sensibilem etiam non recipit homo, nihilominus ab exercitio non desinat. Neque enim in sententis huiusmodi æstimatur perfectio deuotionis, sed in prompta voluntate, quæ se tradit in Dei cultum & honorem: parata etiam omni sentimento carere, & nihilominus vel sicco aridoque corde Deo seruire, quamdiu sic Deo placet: quandoquidem nihil potest homo habere, nisi quicquid dederit Dominus. Patienter igitur longanimitereque ipsum debet expectare, resignando, committendo atque credendo se diuinæ prouidentia, eiusque beneplacito plena confidentia. Quod utinam largiatur nobis Iesus Christus Dei & Virginis filius, in secula benedictus, Amen.

Vulnerum Christi multiplicatio. *Isaia 1.*

Præparatio ad Eucharistiæ sumptionem optima quæ. Deuotio vera quæ sit.

IN EADEM SOLENNITATE.

Cuiusmodi dona diuina in se collata admiretur homo, quomodo illis respondeat. Sermo II.

Accipite & manducate. Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur. *1. Corinthiorum. 11.* Fratres charissimi scimus charitatem Domini nostri Iesu Christi, eiusque munificentiam & largitatem erga nos. Qui vbi omnia, quæ habuit, dedit nobis, tandem quia melius non habuit, nec dare potuit maius, dedit seipsum. Non ergo primum hoc eius est donum, quo non bis donauit corpus suum. Initio namque donauerat homini tam cælum quam terram, omnesque creaturas irracionales ad obediendum, *Omnia*, inquit *Psalmographus, subiicisti sub pedibus eius. Ecclesiasticus quoque dicit: Deus creauit hominem de terra, & dedit ei potestatem eorum, quæ sunt super terram. Videte cælum, videte planetas, videte solem & lunam, videte astra, influentias, motusque cælorum. Quibus hæc lucere? Quibus hæc seruiunt? Quis eorundem accipit utilitatem & operationem? Nonne propter hominem omnia hæc creata sunt. Maximè. Videte deinde quot animalium & piscium, quot volucrum sint varietates. Videte prata, nemora, frutices, germina, agros, hortos, arbores, flores, fontes, amnes riuosque, quo ordine, quo situ, quo ornatu distincta sunt. Quis ea condidit, aut cui conditor eadem condidit? Nonne ipse creator sua eget creatura. Propter hominem igitur creauit, homini dedit nem.*

Dona diuina homini collata quæ sunt. *Psal. 8. Eccles. 17.*

Creata esse omnia propter hominem.

M m m 2

quæ-

Creaturis
quando ho-
mo dignè v-
tatur.

Dona alia
adhuc po-
tiora.

Pfal. 99.
Hebra. 1.

Angelorum
obsequium
erga homi-
nes.

Quò grati
esse debeat
mus S. An-
gelis.

Angelum
suum bonū
quando ve-
recundia af-
ficiat homo

Seipsum vti
dedit Deus
homini
multifariā.
Baruch. 3.
In socium.

quædam in cibum, quædam in potum. Alia dedit homini in obsequium, alia in exercitium, alia in exemplum: nonnulla quoque in eruditionem, nonnulla in solatium. Non modica res est, tot tantaque nobis donasse creatorem nostrum in commodum & ad instructionem nostram. Videte quomodo propter nos occidantur animalia, quomodo verberentur equi, quomodo fatigantur cuncta propter hominem. Videte, si etiam dignus sit homo, propter quod alia omnia moueantur aut patiantur. Certè si Deum creatorem suum diligat, si in præcio ac honore illum habet, si eius amore vniuersis tam vult carere, quam abundare, si solius Dei gloriam quærit, si nec propter se tantum et creaturis ministerium, solatium aut commodum quærit, sed purè admittit propter Deum, tunc dignus est. Non tamen hoc est, maximum, quod donat homini Deus. Sunt enim eius alia adhuc dona potiora, vnde creator magis agnoscitur dilectio. Siquidem dedit homini, dedit vermiculo terreno creaturas cælestes, atque nobilissimos principes suos angelos in ministerium. Nam *angelus suis mandauit de te, & homo vt custodiant te in omni vijs tuis.* Et hi omnes sunt *administratorij spiritus in ministerium nisi propter te, qui hereditatem capiunt salutis.* Nonne videtur maximè indignum, maximè incongruum tantos principes constituere ministros ac seruos hominis, cui sacculus est vermium & putredo? Et qua ratione (si nobis liceret opera Dei discutere) id fieri decet, nisi per abundantiam diuinæ erga nos charitatis? Paciunt tamen & hoc angeli haud grauatè, imò cum exultatione, præsertim sentiant ex suo nos ministerio proficere. Diligunt enim & ipsi nos vehementer, & salutem nostram in modum gratulantur. Vis igitur tu illis è diuerso quoque gratus esse? Vis habere eis gratiam? Vis eos honore ac laetitia afficere? Haud melius id efficere potes, quam eorum monitis obtemperando, eos crebris, vt ita dicam, nuncijs ad Deum fatigando, quæ offerant Deo, munera munda purissimis eorum manibus committendo. Caue quoque ne cum alij tui fratres in orationibus sunt constituti, cum pro Dei amore vigilant, aut Deum laudant, cum in obedientia occupantur, tu sis interim occupatus, aut iuxta desideria tua non laudabiliter occupatus. Tunc enim, quantum in te est, verecundia afficis angelum tuum, qui pro te zelatur: dum angelus custodes aliorum fratrum munera deuotionum, orationum, lectionum, obedientiæ & laborum, Deo offerunt, eisdemque gratiam reportant, angelus tuus per tuam ignauiam verecundus erubescit, non habens quod tuo nomine cum angelis custodibus reliquis Deo offerat. Caue ne angelis bonis suorum opera bona adferentibus, & angelo tuo, vt dixi, propterea quod nihil ex te offerendum receperit, vacante, demon sit aliquis improbus, qui te maligno peris, quod interea commiseris, aut boni, quod neglexeris, interim accuset. Tertio, dedit seipsum Dominus nobis, & hoc multifariam. Primo enim dedit seipsum nobis in socium exilij ac peregrinationis nostræ. Quod Baruch adhuc futurum testabatur, dicens: *Deinde in terris visus est, & cum hominibus conuersatus.* Quare cum hominibus conuersatus est: Vt eius erudiremur sermone, eius instrueremur exemplo. Vide quid prædicando te docuit, quid agendo prædicauit. Ante per Prophetas per sanctos Patriarchas quoque populum suum fecerat erudiri, vt non tam verba Dei audirent, quam opera quocumque eorum sancta homines viderent. At verò nunc seipsum nobis dedit, nobis collo-

colloquens, nobiscum viuens, cunctisq; clamans: Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. Tollite iugum meum super vos, & inuenietis requiem animabus vestris. Iugum enim meum suauis est, & onus meum leue. Discedite a me, quia mitis sum & humilis corde. Discurrat homo deuotus per omnes actus & opera Christi, expendatq; quid egerit, quidve passus ille fuerit, vt nos doceret tam mititate quam humilitatem, quo studeat illum imitari. Secundo, se dedit in seruum necessitatis nostrae. *Seruare*, ait per Esaiam, *me fecistis peccatis vestris*. Quod est, pro peccatis vestris eluendis, pro vulneribus vestris curandis, pro languoribus sanandis exinanitui me ipsum formam serui accipiens. *Vulneratus sum propter iniquitates vestras, attritus sum propter scelera vestra, & meo linore sanatus estis*. Discurre per mundum, vt sanarem omnes oppressos à Diabolo, vt euangelizarem his, qui prope, & his, qui longè sunt, vt ouem perditam requirerem, & inuentam humeris patri reportarem. Tertio, se ipsum dedit in precium redemptionis nostrae. Vnde ad Ephesios Paulus, *Dilexit nos*, inquit, *& obtulit seipsum pro nobis oblationem & hostiam Deo in odorem suauitatis*. Et apud Matthæum ipse ait: *Filius hominis venit dare animam suam in redemptionem pro multis*. In hoc admiranda est eius benignitas, q; de sanguine suo lauerit fecit, & antidotum, nō solū his, qui iā erāt vulnerati, sed etiā his, q; erant vulnerandi, prouidēs nō minus futuris, q; præteritis inimicis suis morbi remedium, peccatisq; antidotum. Charissimi fratres, sit nobis non modo quotidianum, sed continuum exercitium nostrum offerre Christi satisfactionem, Christi pœnas, Christi vulnera, Christi sanguinem pro nostris delictis, pro afflictis, pro tentatis, pro defunctis, & pro quibusuis necessitatibus tam nostris, quam alienis. Nihil enim est, quo reconciliari facilius, quo purgari citius, quo impetrare copiosius, cui deniq; possimus inniti securius, quam passio & vulnera Christi.

Quarto quod omnia dona excellit, dedit seipsum nobis in sacramento in cibum. *Panis* (inquit) *quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. Accipite item, & manducate. Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur. Non solum autem ipse semel tradidit se in cibum, sed sumendum se etiam vsque ad consummationem seculi instituit, iubens nos hoc ipsum facere, hoc est corpus suum māducare, & sanguinem bibere in sui commemorationem, hoc est, vt suæ charitatis memoria, quæ in hoc beneficio admirabiliter omnem nostrum intellectum superat, à corde nostro nunquam recedat, sed huius aliorumque beneficiorum eius simus memores. Nihil illi prodest nostra memoria, nihil obest illi sui obliuio, sed nobis prouidet, & propter nos id iubet, qui sine eo viuere non possumus. Iussit autem (vt dixi) nos accedere, & corpus eius benedictum in sacramento sumere. Quod nisi iusserit, quis auderet Dominum suum māducare? Aded autem iussit, vt simul quoque inuiter, & præmia promittit sumentibus. Quapropter dicit de seipso: *Hic est panis de caelo descendēs, vt si quis ex ipso manducauerit, non moriatur. Adque iterum manifestius Ego sum panis viuus, qui de caelo descendi, si quis manducauerit ex hoc pane, viuet in æternum*. Et paulo post: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam*. Et iterum: *Qui manducat meam carnem, in me manet & ego in illo. Cæterum, quomodo sumentibus præmia promittit, ita non sumentibus adiicit minas: Nisi, inquit, māducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, nō**

Matt. 11.

In seruum. Esaiæ 45.

Phil. 2. Esaiæ 53.

Act. 10.

Eph. 2.

Luc. 15.

In precium.

Eph. 5.

Matt. 20.

Benignitas Saluatoris admiranda.

Merita Christi pro quibusuis necessitatibus

Deo esse offerenda.

In cibum.

Ioan. 6.

Matt. 26.

Marc. 14.

Luc. 22.

1. Cor. 11.

Memoriam sui cui Christus iusserit.

Præmia corporis Christi sumentibus promissa

quæ.

Ioan. 6.

Ibidem.

Ibidem.

Ibidem.

Minas non sumentibus

corporis Christi illata

quæ.

Ioan. 6.

Ecc1 9.

In peccato
mortali se
esse, unde
quis certus
fiat.

Eucharistiã
accipiens
quò se corã
Deo temeritatis excuset

habebitis vitam in vobis. Videtis quomodo consolatur pusillanimitatem nobis tepori quoque & acedia minatur, vt si de conscientia nostra non sumus certi quod dignè sumamus: saltem non sumus certi, quod indigni accedamus. P^{er} m^u. n. nõ regitur à nobis, vt sciamus nos extra mortale peccatũ cõstitutos. (Quia hoc scire foret certũ se esse in gratia Dei, q̄ scire nemo potest, cũ nemo sit, qui amore an odio dignus sit, non ignoret.) Sed hoc necessarium est, vt non scias, hoc est ne certus sis te esse in peccato mortali. Hoc enim, scilicet se esse in peccato mortali, sæpe numero potest sciri, puta si noluerit à peccato mortali abstinere, aut si nõ doleas de peccato mortali, præsertim secundum rationẽ illud detestã, & teipsũ dãnans atq; dolẽs, p̄pterea, etiã si nõ sensibili dolore doleas propter peccatũ, hoc est, p̄pterea Dei offensionẽ. Tunc enim si sensibilem rationem non doleas, si secundum rationem non iudices dolendum, non libenter dolere etiam velis, si posses, in corde sensibili dolere propter mortale peccatum, aut si abstinere nolueris à peccato, certus esse potes, contra gratiam esse diuinam, nec ad sacramentum hoc eo tempore tibi accedere potes. Non autem propterea abstinere te oportet, quod nescias te digni accedere, aut quia incertus es te immunem ab omni esse peccato lætali. Alioqui nemo inquam deberet accedere: Quia nemo id scire potest. Propterea enim contra hanc pusillanimitatem tuam contra hunc quoque timorem Domini te, vt accedas, inuitat, accedenti præmia promittit, abstinenti vero absque causa iusta minatur. Quo satis te corã Domino excusare potes temeritatis, teipsũ humiliando dicendoquẽ: Verum quidem esse & tibi contemptissimum, quod ingratum, indeuotum, ad peccandum pronum, sæpe peccata iterantem, non amantem (cuiusmodi tu es) dedecore indignum quod sit ad Deum accedere. Veruntamen cum magna rursus te necessitas urgeat (quippe qui sine illo esse nõ possis) cum magna tam paupertas, quam amantur tua infirmitas te compellat, ipsiusquẽ ad hoc iubentis vt accedas, sit voluntas, abstinere non ausis, sed eius te velis committere misericordia, quæ exuperat omne iudicium, & in manus te præcipitare, non iudicis, sed clementissimi patris, qui tuam necessitatem attendat, mendicitatem videat, confidentiam tuam, licet tremulam admittat, accessumquẽ tuum ad hoc sacramentum gratum habeat, non pro tua dignitate & merito, sed pro sua beneuolentia & pietate, qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De condigna communionẽ sacramenti Eucharistiæ, & de sedecim fructibus eius. Sermo III.

Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam. Ioan. 6. Charissimi fratres, non leue aut paruum aliquid ei, qui corpus Christi manducauerit, promittitur, quando vita promittitur æterna. Quis .n. nõ omnia, quæ in mundo sunt, vitæ posthabeat æternæ? Videmus igitur, quantam habeat erga nos charitatem Deus, qui ad eò nos inuitat ad cibi huius sumptionem, ad eò cupit benefacere, ad eò nostram operam saluat, vt præmium quoque ad cibum hunc saluberrimum accedenti condonetur. neque temporale, neque vile, sed optimum atque desideratissimum quod nemo